

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Εἷς ἐκ τῶν τελευταίων σκαπανέων τῆς νεωτέρας σιδηρομεταλλουργίας, ὁ Πέτρος Μαρτίνος, ἀπέθανε τὴν 21 Μαΐου 1915 εἰς Fourchambault εἰς ἡλικίαν 90 ἐτῶν. Ἡ ἐφευρεσίς του, ἡ ὁποία ἔγινε ἀπὸ τοῦ 1865, ἐπέδρασε καταπληκτικῶς ἐπὶ τῆς βιομηχανίας τοῦ χάλυβος. Εἶναι ἐπομένως ἐνδιαφέρον νὰ ἐκθέσωμεν εἰς τὶ συνίσταται ἡ μέθοδος Μαρτίνου, ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐδημιουργήθη καὶ διὰ ποίους λόγους τὸσον πολὺ διεδόθη καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ Πέτρος—Βλαίσιος—Αἰμίλιος Μαρτίνος ἐγεννήθη τὴν 18 Αὐγούστου 1824 εἰς Bourges ἕξ οἰκογενείας μηχανικῶν. Ὁ πρὸς μητρὸς πάππος του ἦτο πολιτικὸς μηχανικὸς εἰς Τουλούζην, ὁ δὲ πρὸς πατρὸς πάππος του διωργάνωσε τεχνικῶς τὰ σιδηρομεταλλουργεῖα τῆς Fourchambault μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰμιλίου πατρὸς τοῦ Πέτρου Μαρτίνου.

Κατὰ τὸ 1854 ὁ Αἰμίλιος Μαρτίνος ἠγόρασε τὰ ἐργοστάσια τῆς Sireuil καὶ ἀνέθεσε τὴν διεύθυνσίν των εἰς τὸν υἱόν του Πέτρον, ὅστις μετὰ τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Μεταλλευτικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων εἰργάσθη ἐπὶ δεκαετίαν ὡς μηχανικὸς εἰς τὰ μεταλλουργεῖα τῆς Fourchambault. Ἦτο ἐπομένως ὁ κατάλληλος ὄχι μόνον διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν μεταλλουργειῶν τῆς Sireuil ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εἰσαγάγῃ ἐκεῖ πᾶσαν βελτίωσιν καὶ νεωτερισμόν.

Τὰ ἐργοστάσια τῆς Sireuil περιελάμβανον χυτήριον χυτοσιδήρου καὶ χάλυβος, ἐργοστάσιον σιδηροτροχιῶν καὶ μηχανουργεῖον, εἶχον δὲ ὡς κύριον προϊόν τροχαῖον ὑλικόν. Εἰς τὴν Sireuil μετὰ πολλὰ πειράματα κατώρθωσεν ὁ Πέτρος Μαρτίνος, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Αἰμιλίου νὰ παρασκευάσῃ πρῶτος χυτοχάλυβα ἐντὸς ἀντανακλαστικῆς καμίνου. Τὰ δείγματα τὰ ὁποῖα ἔστειλεν εἰς τὴν Διεθνή Ἐκθεσιν τοῦ 1867 ἔλαβον τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

Οἱ σιδηρόδρομοι P. L. M. ἀμέσως ἔδωσαν εἰς τὸν Μαρτίνον σημαντικὴν παραγγελίαν τροχιῶν καὶ τὰ μεταλλουργεῖα τῆς Sireuil ἀνεπτύχθησαν εἰς μετοχικὴν ἐταιρίαν μὲ κεφάλαιον 2500000, ἡ ὁποία διεπραγματεύθη μὲ τὰ πολεμικὰ ὑπουργεῖα καὶ τοὺς σιδηροδρόμους τῆς Γαλλίας μεγάλας παραγγελίας. Δυστυχῶς διὰ τὸν ἐφευρέτην, ἡ μέθοδος τοῦ Μαρτίνου ἀκριβῶς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της προσβλήθη ὑπὸ πολλῶν ἀντιπάλων του βιομηχάνων ὡς μὴ πρωτότυπος καὶ ὁ Πέτρος Μαρ-

τίνος ἠναγκάσθη νὰ διεκδικήσῃ τὰ προνόμια του διὰ μακρῶν δικῶν πρὸς ἰσχυροὺς ἀντιπάλους. Εἰς τὴν ἄνισον ταύτην πάλην δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ ἐπὶ πολὺ μὲ τὰ μέτρια μέσα τὰ ὁποῖα διέθετε καὶ ἀπογοητευμένως ἐγκατέλειψε τὸ βιομηχανικὸν στάδιον. Καθ' ὃν χρόνον τὸ ὄνομα τοῦ Μαρτίνου ἐφέρετο εἰς ὅλον τὰ στόματα, αὐτὸς ἐγκαταλειμμένος ἐξηφανίσθη μέχρι τοῦ 1910, ὅτε ἡ κοινὴ ἐντροπὴ τὸν ἀνεῦρε, ζῶντα εὐτυχῶς ἀκόμη ἐν ἀκρῇ πενίᾳ, εἰς μικρὸν τι χωρίον τῆς Fourchambault. Ὁμόθυμος ἐξηγέρθη τότε ἡ συμπάθεια τοῦ μεταλλουργικοῦ κόσμου τῆς Γαλλίας καὶ συνέλεχθη ποσὸν ἐπαρκές διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἄνεσις τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ ἐφευρέτου. Ὑπῆρξε κατὰ τοῦτο εὐτυχέστερος ἀπὸ τὸν ἐφευρέτην τῆς σόδας καὶ τοῦ φωταερίου, τὸν Leblanc καὶ τὸν Lebon. Ἠξιώθη ἀκόμη νὰ λάβῃ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς εἰς τιμητικὸν συμπόσιον προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ Millerand, τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Δημοσίων Ἔργων, δέκα δὲ μόλις ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του ἐλάμβανε καὶ τὸ μέγα χρυσοῦν μετάλλιον Bessemer τοῦ Iron and Steel Institute. Ἄς εἴπωμεν τὸ κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ! Μεγίστη, ἀλλ' ὄχι καὶ μοναδικὴ ἡ καθυστέρησις τῆς δικαιοσύνης πρὸς τὸν πολὺν μεταλλουργόν, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ ὁποίου παράγονται σήμερον τὰ $\frac{3}{5}$ τοῦ παγκοσμίου χάλυβος!

Ἡ μέθοδος τοῦ Μαρτίνου εἶναι ἡ ἐτέρα τῶν δύο μεθόδων διὰ τῶν ὁποίων ὁ χυτοσίδηρος μετατρέπεται εἰς χάλυβα, στηρίζεται δὲ ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας ὁ Ρεωμύρος πολὺ πρότερον εἶχε διατυπώσει. Ὁ σοφὸς οὗτος εἰς σύγγραμμά του δημοσιευθὲν κατὰ τὸ 1722, ὅπου πραγματεύεται περὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ σιδήρου εἰς χάλυβα, λέγει ὅτι «ὁ μαλακὸς σίδηρος μετατρέπεται εἰς χάλυβα ἐὰν ἐμβαπτισθῇ ἐπὶ τινα χρόνον ἐντὸς τετηκότος χυτοσιδήρου» καὶ περαιτέρω «ὁ χάλυψ παρασκευάζεται διὰ συντήξεως τορνευμάτων σιδήρου καὶ χυτοσιδήρου».

Ἀπὸ τῆς μεμακρυσμένης λοιπὸν ταύτης ἐποχῆς ὑπῆρχον ἐν σπέρματι αἱ ἀντιδράσεις ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ μέθοδος τοῦ Μαρτίνου, ἀλλὰ τὰ πειράματα τῆς ἐφαρμογῆς των δὲν ἠδύναντο νὰ γίνωσιν εἰμὴ ὑπὸ μικρὰν κλίμακα ἐντὸς κλειστῶν χωνευτηρίων ἐξωτερικῶς θερμαινόμενων. Μόνον κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου αἰῶνος ἐσκέφθησαν ν' ἀντικαταστήσωσι τὰ χωνευτήρια διὰ τῶν ἀντανεκλαστικῶν καμίνων. Εἰς τὴν Σιδηροτεχνίαν τοῦ 1812 ὁ Hassenfratz περιγράφει ἀντανεκλαστικὴν καμίνον λειτουργοῦσαν ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς παραγωγὴν

χυτοχάλυβος ἐκ μίγματος χυτοσιδήρου καὶ ἀπορριμμάτων μαλακοῦ σιδήρου. Κατὰ τὸν Grüner ἐν τούτοις, ἢ χρῆσις τῆς καμίνου ταύτης δὲν διεδόθη καθ' ὅσον «*δυσκόλως παρήγετο ἢ ἀπαιτούμενη θερμοκρασία, δὲν ἦτο δὲ καὶ τὸ ποιὸν καλὸν τοῦ παραγομένου χυτοχάλυβος*». Το μειονέκτημα τοῦτο ὄφειλετο τόσον εἰς τὴν χρῆσιν κοινῷ χυτοσιδήρου, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἄνοιαν τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τοῦ μαγνηίου κατὰ τὴν προκειμένην ἀντίδρασιν.

Εἰς τὰ Annales des Mines τοῦ 1824 ὁ Bréant ἐπανήλθεν εἰς τὸ ζήτημα «*Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐκ χυτοσιδήρου δύναται νὰ παραχθῇ σημαντικὸν ποσὸν χυτοχάλυβος ἐντὸς ἀντανεκλαστικῶν καμίνων διὰ προσθήκης τεχνιτοῦ ἢ φυσικοῦ ὀξειδίου τοῦ αὐτοῦ μετάλλου*». Εἴκοσι ἔτη βραδύτερον ὁ Marshall Heath ἔλαβε προνόμιον ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς παραγωγὴν χυτοχάλυβος ἐντὸς ἀντανεκλαστικῶν καμίνων θερμαινομένων διὰ καυσαερίων ἀλλὰ δὲν ἐφήρμοσεν οὐδαμῶς τὴν μεθόδον του, τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ μὲ τὸ ἀνάλογον προνόμιον τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Stirling κατὰ τὸ 1854. Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ὀρμηθεὶς ἐκ τῆς ἀνάγκης τῆς κατασκευῆς τηλεβόλων ἀνοχῆς μεγαλειτέρας τῶν ἕως τότε ἐν χρῆσει ὀρειχαλκίων, ὁ Βέσσεμερ μετὰ σειρὰν δοκιμῶν καὶ πολλὰς ἀποτυχίας ἐδημιούργει τὸ περιφημον ἄπιον Βέσσεμερ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διὰ ρεύματος πεπεισμένου ἀέρος καίονται τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα τοῦ χυτοσιδήρου τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀφαιρέσωμεν πρὸς παραγωγὴν χυτοχάλυβος.

Τὸ πρόβλημα τοῦ χυτοχάλυβος ἐξηκολούθει ἐν τούτοις σπουδαζόμενον ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τοῦ Sudre εἰς τὰ μεταλλουργεῖα τῆς Montataire καὶ ὑπὸ τοῦ Rive de Gier καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ Alexandre εἰς τὰ χυτήρια τῆς Villeneuve καὶ τῆς Ruelle. «Ὅλαι αὐταὶ ἐν τούτοις αἱ προσπάθειαι ἀπέτυχον εἴτε δι' ἀνεπάρκειαν θερμάνσεως, εἴτε διὰ τὸ κακὸν ποιὸν τῶν πρώτων ὑλῶν, εἴτε καὶ διὰ τὴν ταχεῖαν φθορὰν τοῦ πυριμάχου ἐπενδύματος τῶν καμίνων, αἵτινες δὲν ἀντεῖχον εἰς πολλὰς καμινεῖας.

Ἐντούτοις σημαντικὸς νεωτερισμὸς εἰς τὴν βιομηχανικὴν θερμοσιν ἐγενώθη κατὰ τὸ 1857. Οἱ William καὶ Frederick Siemens ἐπενόησαν μέσον πρακτικὸν πρὸς ἐπίτευξιν θερμοκρασίας πολὺ ἀνωτέρας τῆς ἕως τότε γνωστῆς εἰς τὰς καμίνους, μὲ οἰκονομίαν δὲ καυσίμου ὕλης. Μετεχειρίζοντο τὴν καύσιμον ὕλην, ὄχι ὑπὸ στερεὰν μορφήν ἀλλ' ὑπὸ μορφήν καυσαερίων, τὰ ὁποῖα προθερμαινόμενα ὡς καὶ ὁ διὰ τὴν καῦσιν τῶν ἀπαιτούμενος ἀήρ δι' αὐτῶν τούτων τῶν προϋόντων τῆς καύσεως πρὶν ἐκβάλωσιν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, συνετέ-

λουν εἰς παραγωγὴν ἀκατορθώτου ἕως τότε θερμοκρασίας. Τὸ σύστημα τοῦτο τόσον ἐβελτίωνε τὴν θερμοσιν τῶν καμίνων ὥστε εὐθὺς ὁ Le Chatelier ἀνεγνώρισε τὸ δυνατόν τῆς τήξεως τοῦ χάλυβος ἐν ἀνοικτῇ καμίνῳ καὶ ἐζήτησε μάλιστα παρὰ τοῦ William Siemens νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ δοκιμὴν τῆς μεθόδου του, οὗτος ὅμως ἠρνήθη. Ἡ συγκατάθεσις του ἐδόθη ἐν ἔτος βραδύτερον τὸ 1863 εἰς τοὺς Voüges, Rambourg et Cie τῶν μεταλλουργείων τῆς Commentry Montluçon καὶ πάλιν ὁμοῦ ἢ παραγωγὴ τοῦ χυτοχάλυβος ἀπέτυχε, διακοπεισῶν ἕξ ἀπροόπτου ἐμποδίου τῶν δοκιμῶν.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ Μαρτίνος, ὅστις πάντοτε ἀπέβλεπεν εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ χάλυβος τῆς Sireuil, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μηχανικὸν του πρὸς μελέτην τῆς νέας καμίνου Siemens, ἢ ὁποῖα ἕως τότε μόνον εἰς τὴν ὑαλοργίαν εἶχεν ἐφαρμοσθῆ. Συνέπεια τῆς μελέτης ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ἐγκατάστασις μιᾶς καμίνου Siemens εἰς Sireuil διὰ τῆς ὁποίας ὁ Martin ἐδοκίμασε τὴν παραγωγὴν χυτοχάλυβος. Εἰς τὰς δοκιμὰς του ταύτας ὄχι μόνον δὲν ἐνεθαρρύνθη ἀλλὰ καὶ ἀπετράπη ὑπὸ τοῦ Siemens, ὅστις εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἀτυχίσασαν ἐπιχειρήσιν τῆς Montluçon. Ἐν τούτοις ὁ Μαρτίνος ἀνέπτυξεν ὅλην αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν καὶ μετὰ πολλὰς δοκιμὰς κατώρθωσε τὴν 8 Ἀπριλίου 1864 νὰ παρασκευάσῃ μέγα ποσὸν χυτοχάλυβος διὰ τήξεως χυτοσιδήρου μετὰ ὑπολειμμάτων μαλακοῦ σιδήρου. Εἶναι τὸ scrap process. Ἐν τούτοις ἡ κάμιнос τοῦ Μαρτίνου μόλις κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἔγινε πρακτικὴ, τὸ δὲ προνόμιόν του ἐζητήθη τὴν 28 Ἰουλίου 1865.

Ἀπομιμούμενος ὁ Siemens τὸν Μαρτίνον ἴδρυσεν ἐργοστάσιον δοκιμαστικὸν εἰς τὴν Βιρμιγγάμην διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν παραγωγὴν χυτοχάλυβος ἐκ χυτοσιδήρου καὶ μεταλλεύματος σιδήρου. Εἶνε τοῦτο τὸ ore process, τὰ πειράματά του ὁμοῦ ἀπέτυχον κατ' ἀρχὰς καὶ μόλις μετὰ διετίαν ἐπέτυχον εἰς μέγα τι μεταλλουργεῖον τῆς Οὐαλλίας.

Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Μαρτίνου ἐξήγειρε πολλῶν τὴν κριτικὴν. Ὑπεστηρίχθη ὅτι ἡ μέθοδος δὲν εἶναι τι πρωτότυπον, ὅτι ὁ Μαρτίνος συνεδύασε μόνον ἐπιτυχῶς στοιχεῖα πρὸ πολλοῦ γνωστὰ καὶ ὅτι τὰ προνόμιά του διεκδικούσι χειρισμοὺς ἀσημάντους καὶ μίξεις πρώτων ὑλῶν ἄνευ σπουδαιότητος. Αὐτὸς ὁ Siemens ἠμφεσβίτησε τὸ νόμιμον τῶν προνομίων τοῦ Μαρτίνου, καίτοι δὲν ἠδυνήθη συγχρόνως μὲ αὐτὸν νὰ παραγάγῃ χυτοχάλυβα διὰ τῆς ἀντανεκλαστικῆς καμίνου του.

Τούναντιον ὁ Μαρτίνος ἀνεγνώριζε μετ' εὐθύτητος ἀπὸ τοῦ 1866 τὴν πρὸς τὸν Siemens ὀφειλὴν του, παρέχων εἰς αὐτὸν ποσοστὰ ἐκ τῶν κερδῶν τῶν προνομίων του. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ μέθοδος ἐξ ἀρχῆς ὠνομάσθη procedé Siemens-Martin. Ἐὰν ὁ Μαρτίνος ἔφθασεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ὕμνηθις ἐξ ἀρχῶν γνωστῶν καὶ εἰς ἄλλους, τοῦτο ἔγεινε διότι αὐτὸς ἀντιλήφθη κατὰ βάθος τὰς ἀρχὰς ταύτας καὶ διότι εἶχε μέγιστην πείραν τῆς μεταλλουργίας. Εἰς τὴν καμίνων τῆς Sireuil ὁ Μαρτίνος ἐκαμίνευσεν 70 φορὰς ἄνευ διακοπῆς καὶ ἄνευ ἀνωμαλίας, διότι εἶχεν ὀρίσει τὴν συμφερωτέραν ἀναλογίαν καυσσαερίου καὶ ἀέρος, διότι κατεσκεύασε τὴν καμινὸν του ἐκ τῶν ἀρίστων πυριτικῶν πυροπλίνθων τοῦ Dinas (Οὐαλλία) καὶ διότι ἐπέβλεπε μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ ποιὸν τῶν πρώτων ὕλων του.

Ἐν ἀνακεφαλαίῳσει ἡ μέθοδος τοῦ Μαρτίνου ἔχει δύο παραλλαγὰς, καθ' ὅσον ὁ χυτοσίδηρος καθαίρεται δι' ἀπορριμάτων μαλακοῦ σιδήρου—scrap process—ἢ διὰ μεταλλεύματος σιδήρου—ore process. Καὶ εἰς τὴν μίαν ὁμως καὶ εἰς τὴν ἄλλην περιπτώσιν ὁ πολὺς ἄνθραξ τοῦ χυτοσιδήρου ὀξειδοῦται, διὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ὀξυγόνου εἰς τὴν πρώτην, διὰ τοῦ ὀξυγόνου τοῦ μεταλλεύματος εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν.

Ἐὰν ἡ μέθοδος Βέσσεμερ δίδῃ ταχύτητα μεγάλα ποσὰ χυτοχάλυβος, ἐξ ἄλλου ἀπαιτεῖ πολυδαπάνους ἐγκαταστάσεις, προσιτὰς μόνον εἰς μεγάλα μεταλλουργεῖα. Τούναντιον ἡ μέθοδος Μαρτίνου, ὀλιγότερον δαπανηρὰ εἰς ἐγκαταστάσιν, ἐπιτρέπει συγχρόνως τὴν χρησιμοποίησιν τῶν μεγίστων ποσοτήτων ἀπορριμάτων σιδήρου τῶν μηχανουργείων ὡς ἀντισηκωμα τῆς μικροτέρας παραγωγικῆς τῆς δυνάμεως.

Σπουδαία βελτίωσις ἐπῆλθεν εἰς τὴν μέθοδον τοῦ Μαρτίνου περὶ τὸ 1880 διὰ τῆς ἐπενδύσεως τοῦ πυθμένος τῶν καμίνων διὰ βασικῶν πυριμάχων πλίνθων, ἀντὶ τῶν καθαρῶς πυριτικῶν πλίνθων τοῦ Dinas καὶ διὰ τῆς προσθήκης ἀσβέστου ὡς συλλιπασμάτος. Ἐγεινεν οὕτω δυνατὴ ἡ χώνευσις χυτοσιδήρου φωσφορούχου, μὲ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο ἀπέναντι τῆς μεθόδου Βίσσεμερ, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ὅπως εἰς ἐκείνην ὀρισμένον μέγιστον φωσφόρον. Οὕτω, καθ' ὅσον τὰ μὴ φωσφοροῦχα μεταλλεύματα ἐξαντιλοῦνται, τὰ δὲ σιδηρὰ ἀπορρίμματα τῶν μηχανουργείων πληθύνονται, αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν βασικῶν καμίνων Μαρτίνου πολλαπλασιάζονται. Ἐκ τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς τοῦ 1913 τῶν 52 ἑκατομμυρίων τόννων χυτο-

χάλυβος τὰ 30 ἀνήκουσιν εἰς τὴν μέθοδον τοῦ Μαρτίνου, ἐντὸς δὲ τῆς δεκαετίας 1900-1910 ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῶν μεθόδων Βέσσεμερ καὶ Μαρτίνου ἀπὸ 59,5: 40,5 ἔφθασεν εἰς 42,8: 57,2. Ἡ βαθμιαία ἀντικατάστασις τοῦ χάλυβος Βέσσεμερ διὰ τοῦ χάλυβος Μαρτίνου παρουσιάζεται οὕτως ἐν σαφεῖ ἐξελίξει, τὸ γεγονός δὲ τοῦτο εἶναι τὸ σημαντικώτατον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μεταλλουργίας τοῦ χάλυβος.

Α. Σ. ΣΚΙΝΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΥΠΟΙ

ΕΥΡΕΣΕΩΣ ἘΤῶΝ ἘΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΤΗΝ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΠΡΟΓΕΝΕΣΤΕΡΑΝ ΔΥΝΑΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ

Πρὸς εὔρεσιν τῶν τύπων τούτων θὰ στηριχθῶμεν ἐπὶ τῶν ἰσχυροσῶν διατάξεων πρὸς καθορισμὸν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα οἰουδήποτε ἔτους.

Α'.

Εὔρεσις τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα

Ἡ ἐν Νικαίᾳ συνελθούσα τῷ 325 μ. Χ. Α'. Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καθιέρωσε τὰς ἐπικρατούσας ὡς πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα ἀρχὰς διὰ τῆς ἀκολουθου διατάξεως.

«Τὸ Πάσχα ἑορτάζεται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Πανσέληνον τὴν μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν ἐὰν ἡ πανσέληνος συμβῇ κατὰ Κυριακὴν, τότε τὸ Πάσχα ἑορτάζεται τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν. Ὡς ἡμέρα δὲ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας ὀρίζεται ἡ 21 Μαρτίου ἐκάστου ἔτους».

Πρὸς προσδιορισμὸν ὅθεν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ τυχὸν ἔτος ἀρκεῖ νὰ ὀρίσωμεν δύο τινά:

α) Τὴν ἡμερομηνίαν, καθ' ἣν συμβαίνει ἡ τοῦ Πάσχα πανσέληνος, καὶ

β) Ποία τῆς ἑβδομάδος ἡμέρα εἶνε ἡ ἡμερομηνία αὕτη.

Πρὸς λύσιν τοῦ πρώτου ζητήματος χρησιμοποιεῖται ὁ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας κατ' ἐντολὴν τῆς μνησθείσης συνόδου καταρ-